

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΕΙΑΣ

Το καλοκαίρι έφτασε και τα τρία ξαδέρφια, ο Νίκος, ο Μιχάλης και η Άννα, μαζί με τις μητέρες τους, τη Νεφέλη και την Αντιγόνη ξεκίνησαν για τις διακοπές τους. Θα πήγαιναν όπως πάντα στο χωριό τους, την Άνθεια Μεσσηνίας, εκεί όπου έμενε η γιαγιά τους. Η χαρά και η ανυπομονησία τους ήταν μεγάλη και σε όλη τη διαδρομή συζητούσαν τα σχέδιά τους για τις καλοκαιρινές διακοπές.

Μόλις έφτασαν, ο μεγαλύτερος ξάδερφος, ο Μιχάλης μαζί με τον μικρότερο Νίκο έτρεξαν αμέσως στο σπίτι. Ανέβαιναν δύο-δύο τα σκαλιά! Χτύπησαν την πόρτα και ο Νίκος φώναξε: «Γιαγιά άνοιξε, ήρθαμε!» κι εκείνη τους άνοιξε και τους έσφιξε με χαρά στην αγκαλιά της. «Έχω να σας πω απίστευτα πράγματα!» τους είπε, «Αλλά δεν θα βοηθήσετε πρώτα τις μαμάδες με τις βαλίτσες;». Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και αναφώνησαν: «Ωχ!» κι έτρεξαν πίσω να τις βοηθήσουν.

Την ώρα του φαγητού καθώς συζητούσαν όλοι μαζί κι έλεγαν στη γιαγιά τα νέα από την Αθήνα, ο Μιχάλης ξαφνικά διέκοψε τη συζήτηση και ρώτησε: «Γιαγιά, τι ήθελες να μας πεις πριν; Είπες ότι έχεις κάτι φοβερό να μας πεις!» και η γιαγιά απάντησε: «Ναι, αλήθεια είναι, ακούστε προσεκτικά... Εκεί που ασχολούμουν με τον κήπο κι έσκαβα για να φυτέψω μια ροδιά, ένιωσα ότι χτύπησα κάτι σκληρό και μεταλλικό. Έσκαψα λίγο πιο βαθιά και ξέθαψα με κόπο ένα μεταλλικό κουτί με ένα σκουριασμένο κλειδί στην κλειδαριά...». Τα παιδιά και οι μαμάδες κοιτούσαν τη γιαγιά έκπληκτοι. «Και πού είναι το κουτί γιαγιά, το άνοιξες;», ρώτησε ο Νίκος. «Να εδώ το έχω, αν καταφέρετε να το ανοίξετε..., εγώ δεν τα κατάφερα», είπε η γιαγιά. Τα παιδιά, αμέσως άρχισαν να κοιτάζουν αυτό το απίθανο εύρημα και προσπάθησαν να το ανοίξουν. «Το κουτί δεν ανοίγει!!!», είπε η Άννα. «Άσε με να προσπαθήσω...», είπε ο Νίκος. Όμως ούτε κι αυτός τα κατάφερε. «Να πάμε στο υπόγειο, να βρούμε τα εργαλεία του παππού!», πρότεινε ο Μιχάλης και τρέξανε όλοι μαζί κάτω. Οι μαμάδες έμειναν να μαζεύουν το τραπέζι και ρωτούσαν τη γιαγιά διάφορα για το μικρό μυστηριώδες κουτί. «Κοιτάξτε τι βρήκαμε μέσα!», φώναξαν τα παιδιά επιστρέφοντας μετά από λίγο. «Τα καταφέραμε! Το ανοίξαμε! Είναι ένα παλιό σημειωματάριο ενός μακρινού συγγενή μας», είπε ο Μιχάλης και συμπλήρωσε: «Έχει μία φωτογραφία και έναν χάρτη με διάφορα σημάδια πάνω του!». Όλοι ήταν ενθουσιασμένοι και ούτε κατάλαβαν πώς πέρασε η ώρα.

Όταν πια ήρθε το βράδυ κι όλοι πήγαν στα κρεβάτια τους, τα τρία παιδιά είχαν ακριβώς την ίδια σκέψη: *“Μήπως έχουμε στα χέρια μας τον χάρτη για να βρούμε έναν μεγάλο, κρυμμένο θησαυρό;”*. Μάτι δεν έκλεισαν όλη τη νύχτα και αποφάσισαν το πρωί να ψάξουν στο internet τον χάρτη του χωριού και να τον συγκρίνουν με αυτόν που βρήκαν μέσα στο κουτί. Ο Νίκος, που συνηθίζει να ξυπνάει πρώτος το πρωί, μόλις άνοιξε τα μάτια του, άρχισε να ψάχνει στο internet. Βρήκε τον χάρτη του χωριού και τον σύγκρινε με αυτόν που είχαν στα χέρια τους. «Είναι ο ίδιος!», είπε σιγανά για να μην ξυπνήσει τους άλλους, «Με λίγες διαφορές, βέβαια», ξαναείπε.

Όταν ξύπνησαν κι οι άλλοι, τους είπε ενθουσιασμένος: «Ο χάρτης αυτός είναι του χωριού μας!» και τον κοίταξαν όλοι με γουρλωμένα μάτια. Αφού έφαγαν πρωινό, άρχισαν μαζί να ψάχνουν τι μπορεί να είναι αυτά τα σύμβολα και οι αριθμοί στον χάρτη. Την ίδια κιόλας ημέρα πήγαν να δουν τι υπάρχει στα σημειωμένα σημεία του χωριού. Αφού έφτασαν στο πρώτο σημείο, διαπίστωσαν ότι εκεί υπήρχαν τα ερείπια των Ρωμαϊκών λουτρών, καλά κρυμμένα μέσα στις ελιές. Μπήκαν μέσα, είχε πολλή υγρασία κι ήταν σαν να έκαναν ακόμη το μπάνιο τους κάποιοι άνθρωποι εκεί. Άγγιξαν τους τοίχους. Αλήθεια, πόσα χρόνια στέκονταν εκεί... Έψαξαν σε όλο τον χώρο, μέσα κι έξω από τα λουτρά, αλλά δεν βρήκαν τίποτα. Επέστρεψαν τελικά στο σπίτι γεμάτοι εικόνες, αλλά χωρίς να έχουν βρει αυτό που αναζητούσαν.

Την επόμενη ημέρα, έφυγαν για το δεύτερο σημείο του χάρτη. Εκεί ανακάλυψαν ότι υπήρχε ένας αρχαίος ναός, το Ασκληπιείο, το οποίο ήταν στη μέση του δάσους. Το είχαν περιφράξει, όμως, με κάγκελα και γι' αυτό δεν κατάφεραν να μπουν μέσα. Τα παιδιά κοιτούσαν με θαυμασμό αυτόν τον ναό που ήταν αφιερωμένος στον θεό Ασκληπιό και την κόρη του Υγεία. Έψαξαν παντού τριγύρω μήπως βρουν κάτι, αλλά τίποτα δεν βρέθηκε. Στο τέλος της ημέρας, γύρισαν κουρασμένα στο σπίτι, αλλά εντυπωσιασμένα από τον αρχαίο ναό που είχαν επισκεφτεί και δεν σταματούσαν να τον περιγράφουν στη γιαγιά και στις μαμάδες τους.

Πέρασε μία εβδομάδα, όπου σκεφτόντουσαν ξανά και ξανά τι θα μπορούσαν να σημαίνουν αυτά τα σημάδια στον χάρτη, και αφού δεν έβρισκαν τίποτα, σκέφτηκαν να τα παρατήσουν. Η γιαγιά, όμως, τους άλλαξε γνώμη και τους είπε να συνεχίσουν την προσπάθεια. Την άλλη ημέρα, συνέχισαν να ψάχνουν και βάδισαν προς τα επόμενα σημεία του χάρτη. Εντυπωσιάστηκαν όταν κατάλαβαν ότι εκεί υπήρχαν δέκα θαλαμωτοί τάφοι!!! Πλησίασαν τον πρώτο θολωτό τάφο, που ήταν πιο κοντά στο σπίτι. Ήταν περιφραγμένος με συρματόπλεγμα, αλλά είχε ένα

πέρασμα από το οποίο χωρούσαν να μπουν. Οι συγκεκριμένοι τάφοι, όπως ενημερώθηκαν, φαίνεται να ανήκαν σε επιφανείς ανθρώπους αφού, όταν οι αρχαιολόγοι τους ανακάλυψαν, βρήκαν χρυσά κοσμήματα, πηλίνα ειδώλια, αγγεία και χάντρες από πολύτιμους λίθους. Τα παιδιά, όμως, όσο κι αν προσπάθησαν και πάλι δεν βρήκαν αυτό που έψαχναν. Το βράδυ που γύρισαν στο σπίτι, συμφώνησαν ότι μάλλον η αυριανή ημέρα θα ήταν η τυχερή τους! Είχε μείνει ένα τελευταίο σημείο στον χάρτη όπου δεν είχαν πάει να ψάξουν και πίστευαν ότι σίγουρα εκεί θα ήταν ο θησαυρός...

Γεμάτοι ενθουσιασμό την επόμενη ημέρα περπατούσαν προς τον τελευταίο τους προορισμό. Έμειναν άφωνοι όταν διαπίστωσαν ότι εκεί υπήρχε ένα Αρχαίο Θέατρο, χτισμένο στην πλαγιά του λόφου. Κανένας τους δεν ήξερε ότι υπήρχε. Η θέα ήταν απίστευτη, φαινόταν όλος ο κάμπος αλλά και ο Μεσσηνιακός κόλπος. Ήταν τόσο μεγάλη η έκπληξή τους που πραγματικά ξέχασαν γιατί έφτασαν μέχρι εκεί. Έμειναν εκεί αρκετές ώρες κι όταν πια νύχτωσε γύρισαν σπίτι κι άρχισαν να συζητάνε με τη γιαγιά για τις περιπέτειές τους αλλά και για το γεγονός ότι δυστυχώς δεν υπάρχει θησαυρός. Ο Μιχάλης, όμως, για άλλη μια φορά διακόπτει ξαφνικά τη συζήτηση και φωνάζει: «Το βρήκα, το βρήκα! Ο θησαυρός δεν είναι αυτός που νομίζαμε! Δεν βρισκόταν μόνο σε ένα σημείο, αλλά σε κάθε μας προορισμό! Ο θησαυρός δεν είναι χρήματα, λίρες ή κάτι τέτοιο, ο θησαυρός είναι όλα αυτά τα αρχαία μνημεία που έχει η Άνθεια!». Οι υπόλοιποι, το σκέφτηκαν για λίγο και όλοι ενθουσιασμένοι συμφώνησαν. Η χαρά και ο ενθουσιασμός τους ήταν απερίγραπτα.

Ο θησαυρός τελικά δεν ήταν αυτό που πίστευαν, αλλά ο αρχαιολογικός «πλούτος» που κρύβει αυτό το άγνωστο για πολλούς χωριό. Είναι όλα αυτά που έχουν ήδη ανακαλυφθεί και αυτά που θα ανακαλύψουν στο μέλλον οι αρχαιολόγοι. Όσο για την οικογένεια, το καλοκαίρι συνεχίστηκε, μέχρι που η γιαγιά τους μια ημέρα, καθώς έσκαβε για να φυτέψει λουλούδια, χτύπησε κάτι σκληρό σαν μάρμαρο...! Όμως αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

Γ. Κ.